

могућности да ишта ради. Уз сву његову искрену преданост вољи Божијој, овај принудни одмор на-терао га је да погледа на себе, и не без потешкоћа дошао је до закључка: уколико га Господ пошаље да дела Његово дело, он ће поћи. Уколико га Господ уклони са тога дела, он ће спокојно стати у страну. Уколико Богу буде угодно да га привеже за једно место, на пример за болнички кревет, истрпеће то онолико колико Господ благоволи да га задржи овде. Уколико Му је предао читавог себе, сву душу, сав живот, онда посао већ није важан, већ преданост, спремност да се учини све што је Божија воља. Шта чинити, када, како – све је то у Божијим рукама, а у души једино спремност да се одазове на све!

Са таквом одлучношћу он је проживео свој живот и овенчао га мучеништвом.

Али ово није типичан пример. Често се дешава другачије. Човек ради нешто, дело му се допада и он је убеђен да све чини правилно, те се искрено чуди зашто му је молитва ослабила. Заиста, зашто?! Можда је то допуштење Божије да би човек успорио журнаву и замислио се. Можда, узроци су разни у разним случајевима, али није искључена могућност задовољства самим собом, унутрашњег самодопадања у стремљењу ка агресивној делатности. Веома је могуће да је поимање свога значаја у животу других људи и био тај зид који је нарасао у души и чврсто је оградио од дејстава животворних зрака Божије благодати.

Веома је могуће да што више приметно расте висока самооцена

својих трудова, расте и унутрашње поклоњење пред умишљеном величином својих поступака. Чини се да је ово чудно, да је ово страно свакоме ко није лишен трезвеног погледа на свој рад... Али овде је скривена опасност да се не увиди истинско значење својих напора. Гордост нам смета да видимо себе. Само они који је побеђују почињу да схватају да уместо самопроцене треба очистити и у души осветити место за Бога. Али зар све то што смо чинили није било ради Његове славе? Чинило се – да, а испало је – не!

О овој могућности спољашњег служења Богу, а унутарњег заборављања на Њега речено је у Јеванђељу: „Неће сваки који говори Господе, Господе, ући у Царство Небеско“.

Неће чак ни сваки који је у име Његово пророковао, именом Његовим демоне изгонио, чудеса чинио. Како онда дознати да ли је Њему угодно усрдно служење ближњима или неко друго дело?

Могуће је сазнати по оној мери смирења и преданости, која у истинском слуги Божијем узраста и спремности да се чини све што Господ пошаље. Радити или боловати, ићи или лежати, на висини сијати Његовим именом или месити глину – све једно, постојала би једино воља Божија. Не само свој избор, већ потпуни склад онога што Бог жели и нашег понашања.

Уколико се деси да се у почетку јави и унутрашње противљење, оно ће само допринети још дубљем покајању и стремљењу да се позна воља Божија...

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ТРИНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ САБОР СВЕТИХ СРПСКИХ УЧИТЕЉА И ПРОСВЕТИТЕЉА

св.муч. Маманти, свети Јован Посиник

Мтл. 21:33-42 (зач. 87); Мтл. 5:14-19 (зач. 11).

1Кор. 16:13-24 (зач. 166); Јевр. 13:7-16 (зач. 334).

свешћеномученик Тажеј (Усџенски)

ПОУКА У 13 НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Рецимо некико речи поводом данас прочитане Јеванђелске приче о злим виноградарима.

Виноград о коме се у причи говори јесте Црква Божија, која се у почетку састојала од Богом изабраног јеврејског народа. Њему је Бог слао многе од Својих слугу – пророка и осталих праведника, а затим апостоле, и на крају Свога љубљеног Сина. Али јеврејски народ је убијао, мучио и проливао крв Божијих посланика, распео на крсту Сина Божијег, као што је Господ и рекао: „Ево, ја ћу вам послати пророке и мудраце и књижевнике; и ви ћете једне побити и распети, а друге шибати по си-нагогама својим и гонити од града до града“ (Мт. 23, 34). Када се, пак, Христова Црква раширила по целој земљи, непријатељи Христови су то исто чинили са њеним пастирима и учитељима. Па како често и у наше

време најбољи пастири и учитељи Цркве трпе од њених непријатеља. Видимо како се на њих врше непрекидни напади преко штампе, у новинама, како морају да подносе тако много подсмеха, клевета, мржње, чак и рана и да бивају убијани, баш како се и говори у причи.

Какве везе ова прича има са вама, питомцима духовне школе? Пре свега, док се ви овде учите и васпитавате, сама школа, која се налази под покровом свете Цркве, и јесте за вас духовни виноград, а место слуга, које је послао Домаћин винограда, то јест свете Цркве, заузимају ваши наставници и васпитачи.

Свакако да се у вези са онима који се овде уче не може говорити о наношењу рана и телесној смрти, али се ипак прича може односити и на вас, јер се осим телесних, могу причинити и друге тешке ране. Уколико неко буде према својим наставницима пројављивао непа-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

жњу, непослушање, противљење, говорио дрске и увредљиве речи, огорчења, све су то ране за душу, чиме ју је чак могуће и „убити“, уколико буду веома тешке.

Не догађа ли се понекад, нарочито у наше време, да родитељи и васпитачи пре времена одлазе у гроб од туге због своје деце и васпитаника? Не дешава ли се да ови изненадно умиру слушајући тешке и непријатне вести о последњима?

Још се нешто из ове приче коју смо данас прочитали, може применити на наш живот. Доћи ће време када ћете и ви сами бити призвани да делате у винограду христовом, односно да служите Цркви, нарочито у школи. И ево, ова нам прича напомиње да сви који буду проповедали о Христу, речју или животом по Његовим заповестима, „биће гоњени“ (2Тим. 3, 12). Говорите ли народу о Христу, будете ли читали Јеванђеље, будете ли говорили о подвизима светих људи о којима се говори у житијима, будете ли се интезивно ангажовали око црквеног појања и молитве, будете ли устројавали живот у породици тако како вам налаже благочестива настројеност ваше душе, наћи ће се људи који ће вам се због свега тога смејати, мрзети вас, па чак и прогањати. Над вашом побожношћу и црквеним животом ће се подсмевати и од вас ће се одвраћати не само непријатељи, већ и ваши најближи сарадници и народ на чије служење ви улажете своје снаге. И сама ваша вера у Бога биће излагана подсмеху јер се неверје сада толико учврстило, чак и у народу, да многи из народа почињу да говоре: „Нема Бога“ и да се смеју над ве-

ром.

Знајући ово дужни сте да се на сваки начин старате да што можете више у ваша срца утиснете речи Христове и Његове заповести, да би Христос, а не ма шта друго постало крајеугаони камен вашег живота. Нека сећањем на речи и заповести Христове буде пропраћена свака ваша мисао, свака ваша жеља и дело!

А ради тога чувајте предивни обичај који сте стекли у овој школи, да свакодневно прочитате одређени део из Јеванђеља и апостолских посланица или из других свештених књига. Нека сво време док се учите и васпитавате у духовној школи не престају да у вашим душама узрастају духовни плодови искрене вере у Бога и побожности, које ипак још увек у великом броју видимо у питомцима епархијских (богословских) школа! Нека нико не буде могао да каже да се ваша школа све више и више уподобљава запустелом винограду, који уместо добрих плодова доноси једино трње и чичак, како често у наше време говоре о духовним школама, не само пастири Цркве, већ и мирјани. Држите барјак своје духовне школе с љубављу, поштовањем према њему и не стидите се да га носите!

Као да се циљано прича о делатељима у винограду износи пред вас, питомце духовне школе, на почетку школске године. Нека вам њене поуке буду путовођи и нека вам осветљавају пут живота, да се не бисте, одбацивши узвишене завете своје духовне школе, уподобили неблагодарном и суровом народу јеврејском, који је Бог васпитао и

узвисио, али који се ускомешао против Господа свога (Ис. 1, 2) и распео Добротвора свога, да се стављајући изнад Христа (чија љубав, нека би духовна школа уселила у ваша срца) схватања, обичаје и разбрибриге које владају у световном друштву, не би сте уподобили оним злим виноградарима који су одба-

чили крајеугаони камен Христа, због неиспуњених у Њему, очекивања земљаског царства, заволели више земаљска добра него небеска и због тога ослепели духовне очи, мржњом ка Искупитељу света, Кога су они разапели.

Амин.

архимандрит Јован (Кресијанкин)

ВРАТИТИ СЕ ХРИСТУ!

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Када се над душом надвије тамни облак неког ужасног незадовољства свим и свачим, када у души потамни светлост која нас је раније радовала, када хладноћа окува и парализује све жеље, а молитва не доноси раније одушевљење, охрабрење и олакшање – шта чинити?

Вратити се ка Христу! Потпуно спокојно промислити, искрено се запитати: да ли је у мојој души постојао бар неки угао посвећен Богу? Да ли је постојало живо осећање према живоме Спаситељу? Да ли се осећала Његова присутност у моме животу и да ли је мој унутрашњи поглед био устремљен ка Њему?

На ова и слична питања, можда ћемо добити сасвим неочекиван одговор.

Често се дешава да је у почетку лако молити се, лако сећати се Бога. Чини се да у томе нема никакве потешкоће, никаквог напора. Једноставно живиш у зрацима Његове светлости. Ни каквог напора, а узгред, може се десити да је и благодарност никаква. Не мислиш да је

ово дар, већ прихваташ као неку неопходност. Чини ти се да живиш у другој димензији, у другом свету, да дишеш другим ваздухом, на свет гледаш другим очима. И некако неприметно може да се поткраде сувоћа, осећање депресије, „окамењене неосетљивости“.

Дешава се и то да је човек заузет пословима. Човек се, може бити, сав преда њима. Он ово чини из убеђења, да тако треба, да његова дела сведоче о његовој вери.

Ни овде не треба заборављати да се одређено време и место издвоје за живо општење са Богом.

И ниједан посао, макар и најсветији, не треба да нас у потпуности обузме, да у њега читави потонемо. Ма какав он био, то је само привремени задатак. Не треба да баци у засенак Онога Који нас је и послао да га извршавамо.

Временом се ова истина људима открива кроз околности.

Један млади свештеник се страшно, читавим својим бићем предао издавачкој делатности. Када су му открили туберкулозу плућа и били принуђени да га пошаљу на лечење, он, који је свгда изгарао у раду, нашао се у болничкој згради без